ג) [דף לד:], ד) במ״ה: וליכה למיחש, ה) [במדבר יט],

ב"מ קג. ד"ה המקבלן,

הגהות הב"ח

א א ב ג מיי׳ פ״ג מהל׳ שבת הלכה ד ה סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי" רנג סעיף א:

גליון הש"ם

תום' ר"ה וב"ה אומרים וכו' והל"ל אא"ב גרף. לענ"ד הא מלינו כזה במ"ק . דף ד ע"ב עד שיעמיק כו'

מוסף רש"י

לגיטי נשים. דקיימה לן (גיטין ב.) המביה גט מחולה להרץ לריך שיחמר בפני נכתב ובפני נחתם, חי משום דחין ובפני נחתם, חי משום דחין מלויו להיימו ואי משום דאיו נומין נקיימו ומי משוט למון בקיאין לשמה, והמביא מארץ ישראל אינו לריך לפי שבקיאין לשמה ועולי רגלים מזויין להכיר חמימת עדים לקיימו, משלת לגיטין, לפי שהן בני מחלת לגיטין, לפי שהן בני ישראל לגיטין, לפי שהן בני מורה נקיאין לשתה ובני ישיבה מלויין לילך וללמוד משם מורה מכל מקומות, משם מורה מכל מקומות, בני מורה בדאמרינן (סנהדרין בנו חורה בדאמרינן (סנהדרין בני חורה בדאמרינן הני חורה בדאמרינן המיבור בני חורה בדאמרינן המיבור בני חורה בדאמרינן המיבור בני חורה בדאמרינן המיבור בני חורה בני המיבור בני חורה בדאמרינן המיבור בני חורה בני המיבור בני הבי בני חורה בני המיבור בני המיבור בני הבי בני המיבור בני המיב בני מורה בדמנורינן (פניהדרין קם). מלי בורסקף, בור עשפו את מימיו ואל טפוייר בו שפו לוס, והמביא משם לריך שיאחר, אבל עכשיו נחמלף שמם, הלכך המביא מבכל לריך שיאמר וופנוסקיף אין

לריך (פוכה לד:) הדרן עלך במה מדליקין בי דריביי הדרן עלך בשה שרדיקין בן דרוסאי. לסטים היה ומגשל נישולו שליש (לעיל כ.) יאוכל כל דבר המבושל הלת (ע"ז לח.).

מוסף תוספות א. לאחר קצירה. מי׳ הכ״ו. א. לאחון קבידה. לי יא ק. ב. ובנין. מוס' סרס"ש. ג. דלא שייך להזכיר תוספת הבל בשהיה. מוס' הרח"ש. דא"כ, אפי' גרף ונתן את האפר ליתסר. ריטב״h. T. משום תוספת ליעכית, דו משום הוספות הבל, מוס' הלח"ש, ה. אלא ודאי דלא שייך טעמא דתוספת הבל לענין שהיה. מוס' הלח"ש, 1. ואי בהטמנה. לא התיר חנניה להשהות בהטמנה בכירה להשהות בהטמנה בכירה שאינה גרופה ואינה קטומה ואפי׳ כמאב״ד, משום דהו״ל הטמנה בגחלים ממש דמוסיפין . הבל ואסור. ואפי׳ מבעוד יום. לשנ"ל, T. כי החמירו בהטמנה יותר משהייה שהקדירה עומדת מגולה. ליענ"ל, ח. אבל לשהות משהינו אע"פ שאינו גרוף וקטום. מוס' הלח"ש. ט. דהא דפליגי רבנן עלה דחנניה היינו בדלא בשל כל צרכו אלא כמאכל בן ררוסאי. מוס' הלח"ש. ר. [ב]פלוגתא דר"מ ור' יהודה. מוס' הלח"ש לת. ל"ה הקשה. ועוד, דקלים להתבשל. רשנ"א. להתבשל. רשנ״ח. יא. אע״ג דהשתא יפה להם. תוס׳ הרח״ש לת. ד״ה לחם. נוסף ילמש למ. ליים הקשה. יב. (ו)ממתניי. מוסי הלח"ש. יג. [ד]מה חידוש הוא שנוטלים אי לאו דאיירי בשבת דלא תימא כיון שנטלו שנסתלקה שהיה ראייייי ירשמחזיריו הו"ל חחלת שהיה בשבת. מוס׳ הרא״ט. T. דלא תימא דבלילי שבת הוא דמחזירין דכי שקיל לה אדעתא

עיסה לארץ ישראל וארץ ישראל עיסה לבבל וקאמר נמי התם 0 עד היכן היא בבל ולא אשכחן שום דוכתא עיר ששמה בבל אלא מדינה היא ואיו

ושם עירה אין נראה לרשב"א דבבל הוא שם מדינה ולא

שם העיר כדחמר בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עה.) כל החרצות

כותבין שם מדינה בגט:

הדרן עלך במה מדליקין

בירה שהסיקוה בקש ובגבבא.

זנבות השבולים שנשאר בשדהא הנקרא

אשטובל"א בלעז ותבן הוא הנקלר עם

השבולת דהכי משמע לקמן בפרק

שואל (לקמן דף קנ:) דקאמר בשלמא

קש משכחת לה במחובר אלא

תבן היכי משכחת לה ומסיק בתבנא

סריא והא דאמר בריש המקבל

(בבא מליעא דף קג.) גבי מקום שנהגו

לקצור אינו רשאי לעקור משום דאמר

ניחא לי דתיתבן ארעאי הוה ליה

למימר דתיתקש דהנשאר בקרקע נקרא קש כדפירש רש"י אלא משום

דחיתבן משמע טפי לשון זיבולב נהט

ליהי: לא יתן עד שיגרוף. פירש

בקונטרס משום תוספת הבל ואין

נראה לר"יג דאפילו גרופה וקטומה

היא מוספת הבל יותר מכמה דברים

השנויין בבמה טומנין™ ועוד דחנניה

שרי להשהות אף כשאינה גרופה ולא

אסרו מוסיף הבל אלא דוקא בהטמנהי

אבל להשהות שריי וכשאינה גרופה

אסרי רבנן דחנניה משום דילמא

'אמי לאחתויי:

חמין ותבשיל. נרחה לר"י דסתם

בשיל כל נרכו אלא כמאכל בן דרוסאי

דהא כי מוקי מתניתין להחזיר תנן הוי

מתניתין כחנניה דשרי חמין ותבשיל

להשחות על גבי כירה אפילו בשאינה גרופה אפילו לא בשיל כל לרכו ולא

כרבנן ואמאי ודילמא מתניתין אפילו

כרבנן ומתני׳ בחמין ותבשיל שנתבשלו

כל לרכן דמודו רבנן דמשחין ע"ג

חמין ותבשיל היינו אפי׳ לא

נראה לר"י דקש היינו

בשקא מינה לגישי גשים. מה שפי׳ בקונטרס לענין שינה שם עירו לגיטי נשים. דקיימא לום בני בבל בקיאין שלריך לכחוב גט לשמה

והמביא גט משם אין לריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם ובני שאר

ארלות אין בקיאין ולריך ועכשיו בני בורסיף היא בבל ובבל של עכשיו

היא בורסיף והן עמי הארץ כדאמרינן בעלמא (סנהדרין דף קט.) בור

שאפי שנטלו מימיו. ואני אומר נפקא

מינה לגיטי נשים לענין שינה שמו

ושמה ושם עירו ועירה פסול ולריך

לכתוב שם של עכשיו:

הדרן עלך במה מדליקין

בירה. עשויה כעין קדירה ונותנין

השבולין: גבבא. הנגבב מן השדה

שומשמין שהולית שומכן: עד שיגרוף.

הגחלים משום דמוסיף הבל וטעמא

פרישנא בפרה דלעילט שמא יחתה

גחלים לכסותם וללננם: בים שמחי

שגרפה דלא לריכי לבשולי דליכא

למגזרף שמא יחתה: אבל לא תבשיל.

נתקיימה מחשבתו ומיחזי כמבשל (א):

לא מחזיריו. בשבת דמיחזי כמבשל:

הגחלים דאפר מתרגמינן קיטמאם:

וחמין ותבשיל לב״ה: אלא אי אמרם

להחזיר תנן הכי קתני. כלומר ע"כ

הא תנא ליה רישא אבל לא תבשיל:

קדירה לתוכה: קש. זנבות

בירה אשהסיקוה בקש ובגבבא נותנים עליה תבשיל בגפת ובעצים לא יתן עד שיגרוף או עד שיתן את האפר בית שמאי אומרים חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל בית שמאי אומרים נוטלין אבל לא מחזירין ובית הלל אומרים אף מחזירין: גכו' איבעיא להו האי לא יתן לא יחזיר הוא אבל לשהות משהין אף על פי שאינו גרוף ואינו קמום ומני חנניה היא דתניא יחנניה אומר יכל שהוא כמאכל בן . דרוסאי מותר לשהותו על גבי כירה אע"פ שאינו גרוף ואינו קטום או דילמא ילשהות תנן ואי גרוף וקטום אין אי לא לא וכל שכן להחזיר ת"ש מדקתני תרי בבי במתני' ב"ש אומרים חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל ב"ש אומרים נוטלין אבל לא מחזירין וב"ה אומרים אף מחזירין אי אמרת בשלמא לשהות תנן הכי קתני כירה שהסיקוה בקש ובגבבא משהין עליה תבשיל בגפת ובעצים לא ישהא עד שיגרוף או עד שיתן אפר ומה הן משהין בית שמאי אומרים חמין אבל לא תבשיל וב"ה אומרים חמין ותבשיל וכי היכי דפליגי בלשהות פליגי נמי בלהחזיר שבית שמאי אומרים נוטלין אבל לא מחזירין ובית הלל אומרים אף מחזירין אלא אי אמרת להחזיר תגן הכי

למאי נפקא מינה לגימי נשים: הדרן עלך במה מדליהיו

אישטובל"א: גפת. פסולת של בגחלים: או עד שיתן אפר. על גבי אומרים. נותנין עליה חמין אחר דניחא ליה בישוליה ואתי לאחתויי. א"נ אף מחזירין. הואיל וגרוף: גבז' קטום. היינו נתן אפר על תרי בבי. בית שמאי אומרים חמין וכו׳ ותו תנא בבא אחריתי נוטליז ולא מחזירין: ומה הן משהין. בגרוף וקטום: פליגי נמי בלהחזיר. את המותר לשהות כגון חמין לבית שמחי הכי מפרשה: ב"ש הומרים נועלין ולא מחזירין. ע"כ אתבשיל קיימי דהא שרו בחמין: הא תו למה לי. קתני כירה שהסיקוה בקש ובגבבא מחזירין עליה תבשיל בגפת ובעצים לא

יחזיר עד שיגרוף או עד שיתן אפר ומה הן מחזירין בית שמאי אומרים חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל בית שמאי אומרים נוטלין אבל לא מחזירין ובית הלל אומרים אף מחזירין הא א תו למה לי לעולם

כירה שאינה גרופה וקטומה שאלא ודאי משום דסתם חמין ותבשיל כמאכל בן דרוסאי נמי משמע ומיהו סתם חמין ותבשיל הוי נמי בשיל כל צרכו כדמוכח בסוף שמעתין (דף לח.) גבי קשיא דרבי מאיר אדרבי מאיר אע"פ שיש לדחות ושם אפרש בע"ה ואפילו אי סתם חמין ותבשיל לא הוה בשיל כל לרכו לריך לומר הא דאסרי בית שמאי להחזיר היינו אפילו חמין שהוחמו כל לרכן וכן לבית הלל באינה גרופה מדקאמר בגמרא (דף לה:) ואף רבי אושעיא סבר מחזירין אפילו בשבת דאמר רבי אושעיא פעם אחת כו' והעלנו לו קומקומום של חמין ומזגנו לו את הכום והחזרנוהו למקומו ואי לא אסיר בהוחמו כל צרכן מנא ליה דמחזירין אפילו בשבת דילמא הוחם כל צורכו הוה ואם תאמר ואם סחם חמין ותבשיל הוי בין בשיל כל זרכו בין לא בשיל אם כן סברי בית שמאי מצטמק ויפה לו אסור כיון דאסיר תבשיל שבישל כל זרכו ואם כן היכי שרי חמין שלא הוחמו כל לרכן והא יפה לו הוא ואור"י דודאי מבשיל אסרי בית שמאי משום דלעולם יפה לו אע"ג דנתבשל כל לרכו אבל חמין שאין יפה להם אלא עד כדי לרכן אבל מכאן ואילך רע להן כדמוכח לקמן' לא אסרי בית שמאי" דליכא למיגור שמא יחתה דבלת חיתוי יוחמו כל לרכן: וב"ה אומרים אף מחזירין. אפילו בשבת מחזירין ב)כדאמר בגמרת ולשון נוטלין נמי משמעיב דבשבת מיירי דבחול לא הוה לריך למיתני נוטלין גולמאן דאסר להחזיר אסר אפילו בחול לבית הלל כשאינה גרופה ולבית שמאי אפי׳ בגרופה מדקאמר בגמרא לדברי האומר מחזירין מחזירין אפילו בשבת משמע דעיקר פלוגתא הוי בחול ועוד מדקדק ר"ת מדקאמר לא יתן עד שיגרוף™ ואי לא יתן לא יחזיר בשבת הוא איך יגרוף או יקטום בשבת °והוה ליה למימר אלא אם כן גרף וקטם אלא בחול נמי אסור להחזיר וא״ת מה שיעור הוא נותן לאסור בע״ש דהיכא דסלקו בהשכמה פשיטא דשרי להחזיר ואומר ר״י דמשעהי™ שלא יוכלו להרתיחו מבעוד יום אסור להחזיר'ט ומיהו⊂ בשבת אפילו רותח אסור להחזיר למאן דאסר דאי לאו הכי מנא ליה דרבי אושעיא סבר מחזירין אפילו בשבת בא דילמא קומקמוס של חמין רותח הוה בב ועוד אומר ר"י דמלינו למימר דבערב שבת נמי אסור בג להחזיר אפילו רותח משעה שאם היה קר לא היה יכול להרתיח מבע"י ב" וקשה לרשב"א היכי שרי להחזיר קדרה על גבי כירה בשבת והא אמר בפרק המביא כדי יין (פיצה דף לג: ושם) דבינים וקדרה וחביתא ופוריא כה מלמטה למעלה אסור משום אהלכו ואור״י דכי אסרו חכמים אהל עראי ה״מ כשעושה הדפנות תחלה ואח״כ הכיסוי אבלב הכל שדופני הכירה כבר עשויות מאיליהן כה לא אחמור רבנן לאסור ליתן קדרה על גבה ומיהו הא דאמר בהמולא תפילין (עירובין דף קב.) גבי דיכרי דרב הונא דאמר ליה כרוך בודיא ושייר בה טפח למחר מוסיף על אוהל עראי הוא משמע דבלא שיור אסור אע"ג דהדפנות כבר עשויות אור״י התם משום דדמי אהל טפיבט אסור אפי׳ בלא עשיית דפנות אבל קדרה דלא דמי אהל כולי האי לא אסרו חכמים בלא עשיית דפנות: לעולם

(A) רש"י ד"ה אבל לא תבשיל וכו' כמבשל הס"ד ואח"כ מ״ה אבל למ: לעזי רש"י

אישטובל״א. שלף.

תום' ישנים א) ולא רלה לומר דתנא רישא דאפילו בחול אין לישה לחפים בנות הין מחזירין לב"ש כדמשמע עד שיגרוף וסיפא קתני דאפילו בשבת מחזירין לב״ה כדמשמע נוטלין דבלאו תרי בבא סברא הוא דבתרווייהו פליגי דהא אי להשהות חנן ליכא אלא חד בבא בהחזרה ניכח חכם חד בכם בהחורה ומהר"מ אומר דאי משום ב"ה תני סיפא לא ה"ל למיתני דברי בית שמאי: ב) ומיהו רש"י פי' בגמרא ב) ומיהו כשיי פיי פי [בדף לח: ד״ה מחז מחזירין אפילו נ למחרת י⊤ דנראה דעתו להחזיר ™ ונ הטמנה טו אבל בלילה איו

רב נסים גאון

נראה כן:

נפקא מינה לגיטי נשים. כלומר בדאלך [בזה], המביא גט מבבל או מבורטיף אין צריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם. לדבריהם שאמרו במסכת ליבויהם שאמוד במטכון גיטין בפרק א' (דף ו) בכל רב אמר כארץ ישראל לגיטין מכי אתא רב לבכל. ובפרק עשרה יוחסין (דף עבן היכא חביל ימא, אמר רב פפא סבא משמיה דרב

זו פרת בורסיף. זו פרת בורסיף. ובכראשית דר' אושעיא [פרשה לח] חד תלמיד ר' יוחנן הוה יתיב קדמוי הוה . מסבר ליה ולא סבר. אמר מסבר ליה ולא סבר. אמר ליה מה דין לית את סבר, אמר ליה דאנא גלי מן אתראי. אמר ליה מן הדין אתר את, אמר ליה מן בורסיף. אמר ליה לא תאמר בן סיף. אמה יידי או או אמר בן אלא בולסיף שנאמר כי שם בלל ה' שפת כל הארץ. ובגמרא דכל ישראל יש להן חלק (סנהדרון דף קטן אמרו אמר רב יוסף בבל בורסיף סימן רע לתורה, מאי בורסיף אמר רב אסי בור ספת. ואדוננו האיי ז"ל אמר בבל בורסיף י ובורסיף בבל, כוונת דבר זה לאותה ששנינו במשנה, . שיוה שמו ושמה שח טירו ישת עירה תחול הרי

הן והגט כשר. סליק פרק במה מדליקין

רבינו חננאל

פרק שלישי כירה שהסיקוה בקש ובגבבא וכו׳. כירה זו היא יתן עד שיגרוף או עד שיתן . האפר על גבי גחלים, נתינה זו בע"ש [היא] וקמ"ל דאסור לשהות ע"ג כירה

את כן האי היא את החזרת הקדירה היא בשבת, וקמ"ל דאסור להחזיר אלא ע"ג כירה קטומה או החזרה אלא ע"ג כירה קטומה או גרופה אכל לשהות מותר, ומתניתין מני חנניה היא דתניא כל שהוא כמאכל כן דרוסאי מותר לשהותו על גבי כירה אע"פ שאינה גרופה או קטומה.

רורי לצורך מחר ל לה אבל ביום. 6. טו. אלא לאכילה תורת הטמנה. ריטנ״ל לת. ד״ה לדנרי. יו. או עד שיתן את האפר. תוס׳ הרל״ש. דאלמא משמע דחזרה בשעה הראויה לגריפה היא. רשב״א להמו לח. סוד״ה לדברי האומר. י∏. שהוא סמוד לחשיכה כ״כ שכשהתבשיל צונז. חי׳ הכ״ו. יט. וכל כה״ג מקרי חזרה.

היא. מפניים נקנון מה פרוך השיכה כ"ב שכשהתבשיל צוכן, מי הריך, ים. וכל כה"ג מקרי חודה, מכיית נקנן נה, מה"ץ. היד, ב"ש שכשהתבשיל צוכן, מי הריך, ים. וכל כה"ג מקרי חודה, כדי היד בל היד, ב"ש היד, מיקי ב"מה היד, ב"ל היד, ב"ל היד, ב"ל היד, ב"ל היד, ב"ל היד, ב"ל שלון משבת. מוסף הלח"ש, כא. מדקאמר והעלינו לו קומקום של חמין ומזגו לו את הכוס והחזרנוהו למקומו. מוסף הלח"ש, ב"ל ב"שה ארי, ב"ל שהור, מי הר"ץ, ב"ה. מלמעלה למטה שרי, מוסף הלח"ש, אם רוצה לעשות של עץ ולשפות עליה קדרה, צריך לאחוז הקדרה באויר, ואח"כ יעשה הדפנות של עץ לעשות הדפנות תחילה, ואח"כ לשים עליה הקדירה, אסור משום בנין אהל, והכא ממטה למעלה הוא, שכבר דפנות הכירה עשויין. מוסף הלח"ש. ב"ו. אם עשה האהל בלא מחיצות שרי. מוסף מלא לני ד"ה מלמטה. ב"ט. מנוסף הלח"ש. ב"ו. אם עשה האהל בלא מחיצות שרי. מוסף מלא לני ד"ה מלמטה. ב"ט. מנוסף הלח"ש.